МОЛОДІ, ПРАВНИКАМ, ПРАКТИКАМ

ЮРФАКТИ ПЛЮС

ЧЕРВЕНЬ 2016

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації ІФ № 580 – 148Р від 24. 11. 2011 р.

46 (60)

Третя міжнародна науково-теоретична конференція «МЕТОДОЛОГІЯ ПРИВАТНОГО ПРАВА (теоретичний дискурс та практика застосування)»

стор. 4

Теоретичні та практичні аспекти зміни розміру аліментів на дитину

Відповідно до ст. 27 Конвенції ООН «Про права дитини» кожна дитина має право на рівень життя, необхідний для фізичного, розумового, духовного, морального і соціального розвитку дитини. Батьки або інші особи, які виховують дитину, несуть основну відповідальність за забезпечення в межах своїх здібностей і фінансових можливостей умов життя, необхідних для розвитку дитини.

На розвиток цього положення в ст. 51 Конституції України та ст. 180 СК України закріплено обов'язок батьків утримувати дітей до їх повноліття.

стор. 5

Круглий стіл «Актуальні проблеми здійснення та захисту сімейних прав та інтересів»

стор. 2

У НАСТУПНОМУ НОМЕРІ:

І. Б. Медицький

Судова практика про окремі способи захисту порушеного права у кредитних правовідносинах

В. В. Андріюк

Психологічні особливості навчальної діяльності студентів: деякі поради

- Офіційний сайт – www.law.pu.if.ua
- «Феміда клуб» - соціальна мережа «Вконтакті» - http://vk.com/clubfemida
- "ЮРФАКТИПЛЮС" - соціальна мережа "Вконтакті" - http://vk.com/urfactu_plus
- Прикарпатський правничий клуб у Facebook - http://www.facebook.com/pr.law.club
- Юр ТВ на Youtube http://www. youtube.com/user/TvFemida

Наші координатори

ЛОГВІНОВА Марія Володимирівна, СІЩУК Ліліана Василівна, МИКИТИН Юрій Іванович, ЗОЗУЛЯК Ольга Ігорівна, ТОНІЄВИЧ Євгенія Дмитрівна, ГАНКЕВИЧ Ольга Михайлівна, ШПІЛЯРЕВИЧ Вікторія Вікторівна, СХАБ-БУЧИНСЬКА Тетяна Ярославівна, АЛБУ Андрій Аркадійович, КОЗИЧ Ігор Васильович, КВАСНИЦЯ Степан Мирославович

Хто ми? Редколегія

Бугара Оксана – 5 курс, Белюженко Юліана – 5 курс, Середюк Ольга – 5 курс, Затолюк Мар'яна – 4 курс, Мердух Вікторія – 4 курс, Харченко Аліна – 4 курс, Барабаш Христина – 3 курс, Жукевич Марія – 3 курс, Монанич Вікторія – 2 курс, Ничиник Оксана – 2 курс, Лазорко Ірина – 2 курс, Сікора Вікторія – 2 курс.

Круглий стіл «Актуальні проблеми здійснення та захисту сімейних прав та інтересів»

30 травня 2016 року представники Юридичного інституту Прикарпатського національного університету ім. В.Стефаника (доц. М.В.Логвінова, к.ю.н., викл. О.М.Ганкевич, аспірант О.О.Шищак –Качак) взяли участь в роботі круглого столу на тему: «Актуальні проблеми здійснення та захисту сімейних прав та інтересів», що відбувся в Хмельницькому університеті управління та права.

Динаміка змін у сфері сімейного законодавства породжує у теоретиків та практиків багато запитань, які потребують наукового обґрунтування. Круглий стіл пройшов у форматі цікавих та жвавих дискусій, під час яких обговорювалися актуальні правові та морально-етичні проблеми здійснення та захисту сімейних прав та інтересів, проблеми зловживання правом при здійсненні особистих немайнових та майнових прав учасників сімейних відносин, юрисдикційні та неюрисдикційні форми захисту сімейних прав та інтересів, особливості виконання рішень судів щодо захисту сімейних прав та інтересів, міжнародно-правові стандарти сімейного права.

Представники Прикарпатської наукової школи активно дискутували під час виступів науковців, запропонувавши для обговорення аналітику змін законодавчого підходу до інституту патронату над дитиною (доц. М.В.Логвінова), процесуальні механізми оспорювання батьківства (к.ю.н., викл. О.М.Ганкевич), особливості застосування категорії «батьківська відповідальність» у сімейному законодавстві України (О.О.Шищак-Качак).

Живе обговорення невирішених проблем, які на сьогодні мають місце у законодавчій реальності, породило чимало вдалих та тематичних пропозицій, відповідних змін у законодавство України.

Зокрема, відповідного доопрацювання на сьогодні потребує проект постанови КМУ «Про затвердження Положення про патронат над дитиною». Так, проект не розкриває питання кількості дітей, яких може взяти патронатний вихователь в сім'ю, вікового цензу дитини, яка може бути влаштована в сім'ю патронатного вихователя. Відкритими для обговорення залишаються вимоги до особи патронатного вихователя – статус одруженої особи та наявність вищої освіти у галузі соціальної роботи, освіти, охорони здоров'я, соціальних та поведінкових наук.

Враховуючи невідповідність положень Конвенції про юрисдикцію, право, що застосовується, визнання, виконання та співробітництво щодо батьківської відповідальності та заходів захисту дітей 1996 р. та національного сімейного законодавства з приводу тлумачення категорії «батьківська відповідальність» та з метою уникнення термінологічної плутанини, О.О.Шищак-Качак була висловлена думка про розробку механізму імплементації норм міжнародного договору. Найбільш вдалим способом видається процес трансформації, тобто формування положень міжнародного договору у норми законодавства України з врахуванням особливостей національної правотворчості.

Ці та багато інших доречних і своєчасних думок та пропозицій було висловлено учасниками круглого столу. Ми в свою чергу хочемо виловити слова подяки організаторам заходу за можливість висловити власні погляди та думки розвитку сучасної доктрини сімейного права та гостинний прийом.

Заступник директора
Юридичного інституту
к.ю.н., доц.
М. В. Логвінова

Івано-Франківськ Правнича Агенція

Приватне підприємство
«Івано-Франківська Правнича Агенція».
Основним напрямом роботи є обслуговування компаній малого та середнього бізнесу, що працюють в сфері електроенергетики та дотичних сферах.
Місцезнаходження:
76018, місто Івано-Франківськ,
вул. М.Грушевського, буд. 35
Тел /0342/ 72-47-97,
E-mail: ifpagency@gmail.com

Участь представників Юридичного інституту ПНУ ім. В. Стефаника у науково-практичній конференції «Судовий захист прав та інтересів учасників економічних відносин в Україні: теорія, судова практика та напрями вдосконалення»

02 червня 2016 року у Вищому господарському суді України відбулася науково-практична конференція «Судовий захист прав та інтересів учасників економічних відносин в Україні: теорія, судова практика та напрями вдосконалення», метою якої було обговорення актуальних питань удосконалення правового регулювання господарських відносин та розвитку господарського процесуального законодавства в Україні, запровадження нових процесуальних інститутів. З нагоди 25-ї річниці утворення господарських (арбітражних) судів України багато уваги приділено історичним та економічним передумовам заснування в Україні незалежної арбітражно-господарської юрисдикції, а також сучасному етапу реформування системи господарського судочинства України в контексті адаптації до європейських стандартів.

Під час відкриття засідання науково-практичної конференції з вітальним словом до учасників заходу звернулися Голова Вищого господарського суду України Львов Б.Ю., Голова Конституційного Суду України Баулін Ю.В., голова Комітету Верховної ради з питань правової політики Князевич Р.П., Голова Вищого адміністративного суду України Нечитайло О.М., Голова Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ Гулько Б.І., заступник Глави Адміністрації Президента України, координатор Ради з питань судової реформи Філатов О.В.

Учасниками конференції були представники органів державної влади, міжнародних організацій, судді Вищого господарського суду України, апеляційних та місцевих господарських судів, провідні вчені, фахівці в галузі господарського права і процесу, цивільного, земельного, фінансового, банківського, екологічного, корпоративного, транспортного та конкурентного права, інтелектуальної власності. Від Юридичного інституту Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника в роботі конференції взяли участь доцент кафедри трудового, екологічного та аграрного права Мороз Г.В. та доцент кафедри судочинства Яремак З.В.

Робота конференції відбулась у форматі доповідей, обговорень та дискусій з широкого кола питань – підвідомчості спорів, електронного судочинства, необхідності оновлення та кодифікації сучасного господарського законодавства України з урахуванням світового досвіду. Всі присутні приймали активну участь у дискусіях.

MORIS GROUP
LAW COMPANY ЮРИДИЧНА КОМПАНІЯ

Moris Group – це юридична компанія, що надає комплексні кваліфіковані послуги в галузі українського та міжнародного права.

Представництво в Івано-Франківську
Україна, 76000, м. Івано-Франківськ
вул. Чорновола, 23
тел.: (0342) 77-73-78

Головний офіс у м. Києві
Україна, 01010, м. Київ
вул. Московська, 8-б
тел.: (044) 359-03-05; (044) 359-03-6
факс: (044) 359-03-05

Третя міжнародна науково-теоретична конференція «МЕТОДОЛОГІЯ ПРИВАТНОГО ПРАВА (теоретичний дискурс та практика застосування)»

10 червня 2016 р. відбулася Третя міжнародна науково-теоретична конференція МЕТОДОЛОГІЯ ПРИВАТНОГО ПРАВА (теоретичний дискурс та практика застосування), присвячена 20-річчю Науково-дослідного інституту приватного права і підприємництва імені академіка Ф. Г. Бурчака НАПрН України.

З вітальними словами та баченням запропонованої науковим заходом проблематики виступили Крупчан Олександр Дмитрович – доктор юридичних наук, професор, академік НАПрН України, директор Науково-дослідного інституту приватного права і підприємництва імені академіка Ф. Г. Бурчака НАПрН України; Тихий Володимир Павлович – віце-президент – керівник Київського регіонального центру НАПрН України, доктор юридичних наук, професор, академік НАПрН України; Кузнєцова Наталія Семенівна – доктор юридичних наук, професор, академік НАПрН України, академік-секретар відділення цивільно-правових наук НАПрН України та Федорченко Володимир Кирилович – доктор педагогічних наук, професор, ректор Київського університету туризму, економіки і права.

У ході пленарного засідання виступили: Костицький Михайло Васильович – д. ю. н., професор, академік НАПрН України професор кафедри філософії права Національної академії внутрішніх справ з темою доповіді «Методологія досліджень у приватному праві»; Беляневич Олена Анатоліївна – д. ю. н., професор, завідувач відділу правового забезпечення ринкової економіки Науково-дослідного інституту приватного права і підприємництва імені академіка Ф. Г. Бурчака НАПрН України – «Про методологію господарсько-правових досліджень»; Луць Володимир Васильович – д. ю. н., професор, академік Національної академії правових наук України, завідувач відділу проблем приватного права Науково-дослідного інституту приватного права і підприємництва імені академіка Ф. Г. Бурчака НАПрН України –«Договір у механізмі правового регулювання цивільних правовідносин»; Васильєва Валентина Антонівна – д. ю. н., професор, директор Юридичного інституту Прикарпатського національного університету імені В. Стефаника – «Методологічні проблеми досліджень корпоративного права»; Шишка Роман Богданович – д. ю. н., професор, завідуючий сектору інтелектуальної власності та інноваційних технологій кафедри цивільного і трудового права Київського університету права НАН України – «Методологія досліджень за спеціальністю 12.00.03»; Калаур Іван Романович – д. ю. н., доцент, завідувач кафедри цивільного права і процесу Юридичного факультету Тернопільського національного економічного університету – «Вчинення односторонніх правочинів в електронній формі: тенденції правового регулювання в інформаційному суспільстві»; Лукач Ірина Володимирівна – к. ю. н., доцент кафедри господарського права Київського національного університету імені Тараса Шевченка – «Огляд доктрини теорії корпорації в американській правовій науці»; Пацурія Ніно Бондовна –д. ю. н., професор кафедри господарського права юридичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка –«Медичне страхування учасників бойових дій: проблеми та перспективи запровадження»; Поєдинок Валерія Вікторівна – д. ю. н., доцент, професор кафедри господарського права юридичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка – «Поняття «господарська/підприємницька діяльність», «суб'єкт господарювання/підприємство» в контексті реформи господарського законодавства»; Федорченко Наталія Володимирівна – д. ю. н., доцент, професор КУТЕП, завідувач кафедри цивільного права та правового забезпечення туризму Київського університету туризму, економіки і права – «Джерела правового регулювання зобов'язань з надання послуг»; Примак Володимир Дмитрович –д. ю. н., провідний науковий співробітник відділу міжнародного приватного права і порівняльного правознавства Науково-дослідного інституту приватного права і підприємництва імені академіка Ф. Г. Бурчака НАПрН України – «Визначення та юридичні наслідки непереборної сили: прогалини законодавчої регламентації»; Безух Олександр Васильович – д. ю. н., провідний науковий співробітник відділу правового забезпечення ринкової економіки Науково-дослідного інституту приватного права і підприємництва імені академіка Ф. Г. Бурчака НАПрН України – «Методологічні основи правового регулювання приватних економічних відносин в умовах ринку».

За результатами роботи конференції планується випуск збірника наукових статей.

АКТУАЛЬНИЙ КОМЕНТАР

Теоретичні та практичні аспекти зміни розміру аліментів на дитину

Відповідно до ст. 27 Конвенції ООН «Про права дитини» кожна дитина має право на рівень життя, необхідний для фізичного, розумового, духовного, морального і соціального розвитку дитини. Батьки або інші особи, які виховують дитину, несуть основну відповідальність за забезпечення в межах своїх здібностей і фінансових можливостей умов життя, необхідних для розвитку дитини.

На розвиток цього положення в ст. 51 Конституції України та ст. 180 СК України закріплено обов'язок батьків утримувати дітей до їх повноліття.

Ст. 181 СК України деталізує обов'язок батьків утримувати дітей і передбачає, що способи виконання батьками обов'язку утримувати дитину визначаються за домовленістю між ними.

При цьому така домовленість повинна бути письмово оформлена і нотаріально посвідчена. Відповідно, якщо виникають обставини, які вимагають переглянути встановлений раніше розмір аліментів, батьки зобов'язані в такому ж порядку погодити новий розмір аліментів.

Принципово в цьому відношенні зазначити, що якщо ми говоримо про договірний спосіб визначення аліментів на дитину, то при виникненні обставин, які зумовлюють зміну такого розміру, слід говорити не про зміну розміру, яка відбувається в судовому порядку, а про погодження нового розміру аліментів. Тобто, суттєво в цьому випадку навіть розмежовувати поняття зміни розміру аліментів, яке здійснюється в судовому порядку у випадку існування спору щодо розміру утримання на дитину і погодження нового розміру аліментів у договірному порядку.

На практиці механізм договірного порядку визначення розміру аліментів зустрічається досить рідко, а справи щодо зміни розміру аліментів, які визначені за домовленістю сторін в нотаріально посвідченій угоді взагалі велика рідкість. Тому сумнівним видається доцільність цього законодавчого положення.

Якщо домовленість між стягувачем та платником аліментів відсутня або її неможливо досягти, утримання дитини здійснюється на підставі рішення суду. Зокрема, за рішенням суду кошти на утримання дитини (аліменти) можуть бути присуджені (визначені) двома способами:

- у частці від доходу її матері, батька
- і (або) у твердій грошовій сумі.

Коли ми говоримо про зміну раніше встановленого розміру аліментів, постає питання чи можливо змінити і спосіб їх визначення (з твердої грошової суми на частку від доходів і навпаки). Адже на практиці суди часто відмовляють у задоволенні позовних вимог про зміну розміру аліментів, у зв'язку з тим, що позивач просить змінити не тільки розмір аліментів, але і спосіб їх визначення. І, як правило, в таких випадках, суди доволі часто відмовляють у задоволенні позовних вимог про зміну розміру аліментів шляхом зміни способу його визначення.

Тут слід виходити з того, що розмір аліментів - це конкретна грошова сума, яка стягується в примусовому порядку за рішенням суду. Розмір аліментів хоча і обумовлений способом його визначення (обрахунку) (тверда грошова сума або частка від доходу), але, дійсно, не тотожний йому. Спосіб визначення розміру аліментів (частка від доходу чи тверда грошова сума) залежить від характеру джерела, з якого вони будуть стягуватися і не пов'язаний з обставинами, які враховуються судом при визначенні розміру аліментів. Так, якщо платник аліментів має нерегулярний, мінливий дохід, частину доходу одержує в натурі, а також за наявності інших обставин, що мають істотне значення, суд за заявою платника або одержувача може визначити (мається на увазі призначити) розмір аліментів у твердій грошовій сумі.

Стягнення аліментів у частці заробітку (доходу) батька, матері найбільш повно захищає інтереси дитини, забезпечує їй не тільки необхідні кошти для існування, але і збереження по можливості того рівня життя, який дитина мала при сумісному проживанні з обома батьками. Раніше встановлений рішенням суду спосіб стягнення аліментів, може змінюватися навіть, з огляду на те, що не передбачений чинним законодавством.

З цього приводу вже є правова позиція Верховного Суду України, в якій зазначається, що з огляду на мінливість життєвих обставин, зазначених ст.ст. 182-184 СК України, спосіб присудження аліментів можна змінити, так само як і розмір аліментів. Тому зміна розміру аліментів може мати під собою зміну способу їх присудження (зміна розміру аліментів, стягнутих за рішенням суду у частці від заробітку (доходу) матері, батька дитини на розмір аліментів, визначений у певній твердій грошовій сумі та навпаки).

Далі. Сімейний кодекс України чітко передбачає підстави для зміни розміру стягуваних в судовому порядку аліментів, а саме:

зміни матеріального або сімейного стану,

погіршення або поліпшення здоров'я когось із них,

в інших випадках, передбачених цим Кодексом (ст.192 СК України).

Такими іншими випадками є, зокрема, обставини, які враховуються судом при визначенні розміру аліментів (стан здоров'я та матеріальне становище дитини; стан здоров'я та матеріальне становище платника аліментів; наявність у платника аліментів інших дітей, непрацездатних чоловіка, дружини, батьків, дочки, сина; інші обставини, що мають істотне значення).

На нашу думку, питання зменшення і збільшення розміру аліментів в теорії сімейного права потрібно розглядати окремо. Зокрема, слід говорити про випадки зменшення розміру аліментів, встановлений статтями 183, 184 СК України, а це:

погіршення матеріального стану платника аліментів;

зміни сімейного стану;

погіршення здоров'я платника аліментів (при цьому, матеріальний стан, стан здоров'я стягувача аліментів правового значення для розміру аліментів не має);

дитина знаходиться на повному державному чи релігійному утриманні.

Погіршення матеріального стану платника аліментів надає йому право звернутися з позовом про зменшення розміру аліментів. Доволі часто на практиці погіршення матеріального стану платника аліментів плутають або підміняють зміною сімейного стану. Зокрема, зустрічаються справи, в яких укладання платником аліментів іншого шлюбу, може вплинути на матеріальний стан, коли він зобов'язаний утримувати спільних дітей, народжених у шлюбі, дружину, а також батьків дружини, яких вона утримувала за законом до укладення шлюбу з платником аліментів. В той же час, звернення до суду з позовом про стягнення аліментів на користь інших членів сім'ї або родини, а також припинення аліментних зобов'язань у зв'язку з досягненням дитиною повноліття слід відносити до погіршення матеріального стану платника аліментів, а не до змін у сімейному стані.

Погіршення матеріального стану платника аліментів може бути викликано зміною місця роботи та зменшенням заробітної плати, виходом на пенсію, банкрутством, знищенням майна, яке давало доходи тощо.

Практика свідчить, що обставиною, яка може призвести до зменшення розміру аліментів, є наявність у платника аліментів інвалідності I чи II груп і отримувана пенсія є єдиним джерелом його існування. Між тим, не завжди, як вказувалося вище, наявність інвалідності не повинна покладатися в основу рішення без урахування інших обставин про зменшення аліментів.

Не буде підстав для зменшення розміру аліментів, що сплачуються інвалідом I групи, якщо його матеріальний стан дозволяє сплачувати аліменти в установленому розмірі. Наприклад, платник аліментів став інвалідом першої групи, але він залишився власником підприємства, акцій тощо, що продовжують приносити йому такий же прибуток, що і був при стягненні аліментів.

За період дії аліментного зобов'язання у платника можуть з'явитися непрацездатні члени сім'ї, яких за законом він мусить утримувати. До числа таких осіб належать непрацездатні батьки, повнолітні дочка, син, непрацездатні за станом здоров'я. За наявності у платника аліментів усиновлених дітей питання стосовно зменшення розміру аліментів вирішується так само, як і у випадку, коли на утриманні у нього знаходиться рідна дитина.

Зміна матеріального стану також можлива за наявності у платника аліментних зобов'язань щодо дітей від іншого шлюбу. У даному випадку закон виходить з того, щоб діти, на користь яких стягуються аліменти, знаходилися в однаковому матеріальному становищі з дітьми платника аліментів, які проживають в його сім'ї.

Тим не менше, обставини, що обумовлюють зменшення розміру аліментів платником аліментів повинні бути підтверджені відповідними доказами, які платник аліментів повинен зібрати.

Аліменти на дитину можуть бути збільшені, якщо:

- покращився матеріальний стан платника аліментів,

- відпала необхідність утримувати платником інших членів сім'ї.

На практиці зустрічаються випадки, коли підставою збільшення аліментів стає погіршення стану здоров'я дитини. Тут, суттєво зазначити, що обставини, які обумовлюють збільшення розміру аліментів, не пов'язані безпосередньо з дитиною, на утримання якої платник аліментів сплачує аліменти, а стосуються платника та одержувача аліментів. Погіршення стану здоров'я дитини, призводить до збільшення додаткових витрат.

Вказані обставини, на відміну від підстав зменшення розміру аліментів, повинні стати відомі навпаки, одержувачу аліментів. Вони надають право останньому звернутися до суду з позовом про збільшення розміру аліментів. У цій ситуації одержувач опиняється у гіршому стані, оскільки йому треба не тільки турбуватися і матеріально забезпечувати дитину, а й збирати інформацію про збільшення доходу платника аліментів.

Доволі складними є ситуації, коли одержувач аліментів повинен довести обставини покращення матеріального стану або сімейного стану платника аліментів.

На практиці складно підтвердити, що платник аліментів знайшов роботу чи змінив місце проживання, адже з офіційним запитом до роботодавця фізична особа не може звернутися. Додатково просити суд винести ухвалу про зупинення провадження для дослідження доказів тільки затягуватиме процес. Тому, ми підтримаємо висловлену в літературі позицію про доцільність органами опіки та піклування проводити періодичний контроль за матеріальним станом платника аліментів.

Таким чином, договірний порядок встановлення розміру аліментів, що встановлений за домовленістю між стягувачем і платником аліментів у разі виникнення відповідних обставин передбачають погодження нового розміру аліментів, а не його зміну. Способами стягнення аліментів є добровільний і примусовий. Формами участі батьків в утриманні дитини є грошова і натуральна.

Спосіб визначення розміру: у частці від доходу її матері, батька і (або) у твердій грошовій сумі. Спосіб визначення розміру аліментів (обрахунку) не впливає на можливість чи неможливість його зміни. Тому, за жодних обставин суди не можуть відмовляти у задоволенні позовних вимог про зміну розміру аліментів шляхом зміни способу його визначення, оскільки зміна розміру аліментів має під собою зміну способу його визначення. Органам опіки та піклування слід проводити періодичний контроль за матеріальним станом платника аліментів.

Є. Д. Тонієвич,
кандидат юридичних наук,
викладач кафкдри теорії та історії держави і права

ЛАБОРАТОРІЯ КОРПОРАТИВНОГО ПРАВА НДІ ПРИВАТНОГО ПРАВА І ПІДПРИЄМНИЦТВА ІМ. АКАДЕМІКА Ф. Г. БУРЧАКА НАПРН УКРАЇНИ

Лабораторія корпоративного права НДІ приватного права і підприємництва ім. академіка Ф. Г. Бурчака НАПрН України, створена та діє на базі Юридичного інституту Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, пропонує надання роз'яснень та консультацій щодо тлумачення і застосування нормативних положень корпоративного законодавства, а саме з приводу: реєстрації, діяльності, реорганізації та ліквідації господарських товариств та інших юридичних осіб; реалізації і захисту корпоративних прав та інтересів учасників (акціонерів) господарських товариств, зокрема з питань здійснення корпоративного управління, відчуження корпоративних прав та ін.

Лабораторія корпоративного права спрямовує свою діяльність на підготовку науково-правових експертних висновків з приводу корпоративних документів товариства (установчий договір, статут, протокол загальних зборів товариства, положення); проведення правової експертизи об'єктів на відповідність нормам корпоративного законодавства (наприклад, щодо укладених договорів купівлі-продажу корпоративних прав та ін.).

Наша сторінка у соціальній мережі Facebook – http://www.facebook.com/prava.lab. Адреса: вул. Шевченка, 44 а, контактний телефон - 0991921831.

Адвокатське об'єднання «Західно-українська правнича компанія» є однією із провідних юридичних організацій на Прикарпатті, яке надає своїм клієнтам повний спектр юридичних послуг і не раз підтверджувало перед клієнтами та партнерами репутацію надійної і високопрофесійної компанії в сфері надання юридичних послуг.

Контакти: Україна, 76018, м. Івано-Франківськ, вул. Галицька, 41а (3-й поверх)
Тел.: (0342) 71-32-54
E-mail: office@zupk.com.ua
Web-сайт: http://zupk.com.ua/

Десять переваг створення бізнесу в Польщі

Складні економічні та суспільно-політичні процеси, в яких перебуває Україна впродовж останніх років, безумовно, негативно відобразилися на стані українського бізнесу. В умовах проведення антитерористичних операцій на сході країни, різкої інфляції та поглиблення кризових явищ в економіці значна частина українських підприємств (здебільшого малого та середнього бізнесу) вимушені переглянути подальшу стратегію своєї діяльності або ж припинити таку діяльність взагалі. Відтак, одні компанії стають на шлях максимальної оптимізації витрат, зменшення обсягів своєї діяльності, а інші – шукають нові ринки збуту та стабільніші умови для підприємництва.

В цьому контексті перспективним напрямком подальшого розвитку для українських компаній є започаткування та ведення бізнесу на території Європейського Союзу. На користь такого вибору свідчать як переважаючі євроінтеграційні настрої українців, так і факт підписання угоди про Асоціацію між Україною та ЄС.

Серед країн ЄС, найбільш оптимальною для створення бізнесу саме українськими компаніями, на сьогодні, є Республіка Польща. Переваги Польщі в цьому контексті зумовлені багатьма факторами, з яких, на наш погляд, варто виділити десять ключових:

1. Динаміка економічного розвитку. Економіка Польщі – найбільш стабільна на фоні інших країн ЄС. Польща займає лідируючі позиції в Центральній та Східній Європі за показниками двосторонньої торгівлі, зростання ВВП і стабільної економіки. Так, згідно даних міжнародного рейтингу DuingBusiness 2016, за рівнем легкості ведення бізнесу Польща займає 25 місце (Україна – 83, Словаччина – 29, Чеська Республіка – 36, Угорщина – 42). При цьому, за критерієм «міжнародна торгівля» в останньому році Польща посіла перше місце.

2. Оптимальне географічне положення. Переваги географічного розміщення Польщі варто розглядати у двох аспектах. З одного боку, Польща має ідеальне транзитне та логістичне розташування. Вона є своєрідною «сполучною ланкою» між країнами Західної та Східної Європи. Відтак, через територію Польщі проходить значний обсяг вантажопотоків, що в свою чергу відкриває широкий спектр напрямків для ведення бізнесу. З іншого боку, Польща має вигідне географічне розташування і стосовно нашої держави, що дозволяє українцям вдало поєднувати підприємницьку діяльність як в Україні, так і в Польщі.

3. Спрощений порядок відкриття бізнесу. З метою максимального спрощення процесу створення бізнесу, польське законодавство надає можливості для створення фірм не тільки в короткі строки, а й без обов'язкового перебування при цьому засновників на території Польщі. Суттєво, що, до прикладу, мінімальний обсяг статутного фонду найпопулярнішої організаційно-правової форми бізнесу – товариства з обмеженою відповідальністю, складає всього 5000 zł.

В свою чергу, законодавством не встановлено обов'язку внесення цих коштів на рахунок підприємства. Окрім того, для реєстрації бізнесу не передбачаються також і будь-які інші додаткові умови, як-то: купівля нерухомості, оренда офісу, обов'язкове залучення співробітників з польським громадянством тощо. Водночас, згідно польського законодавства, підприємство, засноване і кероване іноземними громадянами, має аналогічні права, що й суб'єкти господарської діяльності Польщі.

4. Податкова система. Республіка Польща характеризується одним з найоптимальніших рівнів оподаткування серед інших країн Євросоюзу. До прикладу, податок на прибуток в Польщі становить 19%. При цьому, у Німеччині – 30%, в Естонії – 21%, в Угорщині – 20.6%. Водночас, законодавство надає широкі можливості щодо віднесення тих чи інших понесених витрат до складу витрат фірми.

Особливу увагу слід звернути також і на ПДВ (VAT), що становить 23% та повертається платнику на рахунок «живими грошима» у визначений законом строк. Загалом, відповідно до рейтингу Doing Business 2016, Польща займає 58 місце в категорії «оподаткування» (Україна – 107, Словаччина – 73, Чеська Республіка – 122, Угорщина – 95), піднявшись порівняно з минулим роком на 38 позицій.

5. Вартість утримання фірми. Вихід на зарубіжні ринки на перших етапах, як правило, пов'язаний з необхідністю інвестування коштів у розвиток бізнесу. За таких умов важливим завданням є максимально оптимізувати витрати, зокрема ту частину, що йде на утримання компанії. В цьому контексті Польща також має істотні переваги. На початкових етапах, щомісячні витрати на утримання фірми можуть становити від 600 zł., що включає вартість оренди адреси для реєстрації фірми, базовий пакет послуг бухгалтера та юриста тощо.

6. Лояльна політика держави щодо контролю у сфері бізнесу. Завдяки проведеній політиці держави з дебюрократизації дозвільної системи, ліцензійні види діяльності в Польщі, на сьогодні, зведені до мінімуму, а вимоги кожного з них досить прості і не двозначні. Ймовірність проведення фіскальними органами перевірок новостворених фірм впродовж перших трьох років діяльності є мінімальною. Виняток може становити випадки, коли щойно створена фірма ініціює повернення значних сум ПДВ (VAT).

7. Кредити, банківська система, дотації ЄС. Однією з ключових переваг ведення бізнесу на території ЄС, без сумніву, є можливість доступу до недорогих європейських кредитів. Польща в цьому контексті – не виняток. Зареєструвавши компанію та маючи певний оборот, відображений в її бухгалтерському обліку – Ви матимете можливість одержати кредит для бізнесу на умовах, що якісно відрізняються від пропозицій вітчизняних банків.

Окрім того, Ваші гроші зберігатимуться в надійних банках. Банківські вклади фізичних та юридичних осіб в Польщі гарантовані спеціально створеним фондом, в обсязі до 40 000,00 євро. Варто також зауважити, що в окремих випадках для польських компаній існує можливість скористатися спеціальними грантовими бізнес-програмами ЄС. Вказані програми, як правило, полягають у фінансуванні проектів, які реалізуються суб'єктом підприємництва.

8. Вартість нерухомості. Незважаючи на динаміку свого розвитку, Польща поки що залишається однією із самих недорогих країн ЄС. В свою чергу, на думку експертів, нерухомість в Польщі на сьогодні залишається недооціненою та такою, що зберігатиме тенденції до поступового здорожчання. За таких умов, інвестиції в польську нерухомість є досить вигідними у середньо- та довгостроковій перспективі.

9. Мовна та ментальна схожість українців і поляків. Історично між Україною та Польщею існують тісні культурні та мовні зв'язки. Відтак, навіть не володіючи польською мовою, за досить короткий час перебування в польському мовному середовищі Ви зможете нормально спілкуватися з Вашими польськими працівниками та контрагентами. Чого не можна гарантувати у випадку ведення бізнесу в інших європейських країнах.

10. Польща – частина єдиного Європейського Союзу. Оскільки Польща є членом ЄС, то зареєстровані на її території компанії мають усі можливості вільно торгувати товарами, роботами чи послугами не тільки в рамках польського ринку (що становить близько 38 млн. споживачів), а й ринку ЄС загалом (обсяг якого складає близько 550 млн. споживачів). Наведений перелік переваг не є вичерпним. Безспірно, що вихід будь-якого бізнесу на новий ринок неодмінно пов'язаний із окремими ризиками. Проте, ведення підприємницької діяльності саме в рамках польської правової системи дає можливості такі ризики максимально врахувати та мінімізувати.

Старший юрист
ЮК «LexConsulting», к.ю.н.,
М. З. Романюк

ДО ПРОБЛЕМАТИКИ СУЧАСНИХ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Кримінальна відповідальність за умисне невиконання угоди про примирення або про визнання винуватості (на матеріалах автореферату дисертації Яценко Світлани Олександрівни, поданої на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.08 – кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право)

Питанням забезпечення засобами кримінально-правового впливу охорони правовідносин у сфері правосуддя в частині належного виконання ухвалених іменем України судових рішень, а також нормальної діяльності органів, які сприяють здійсненню правосуддя, повинна приділятися відповідна увага, як на рівні законодавчої діяльності, так і у практичній сфері. Особливого змісту ці моменти набувають у світлі задекларованої Україною інтеграції до європейського співтовариства, що зумовлює належне виконання державою узятих на себе міжнародно-правових зобов'язань. Закріплення у кримінальному законі ст.389-1 в цілому було оцінено юридичною спільнотою як черговий позитивний крок у напрямку досягнення вказаної мети, який, проте викликає ряд запитань, як до конструкції норми та її «здатності» забезпечити відповідну кримінально-правову охорону, так і до процесу її реального застосування. Зважаючи на те, що більшість наукових розвідок доволі поверхнево торкаються проблеми кримінальної відповідальності за умисне невиконання угоди про примирення або про визнання винуватості, досліджувані автором питання слід визнати важливим та своєчасним науковим пошуком.

С.О. Ященко чітко сформулювала мету й підпорядковані їй завдання, визначила об'єкт та предмет дисертації. Емпірична база, яка включає статистичні дані Генеральної прокуратури України, Державної судової адміністрації України, Єдиного державного реєстру судових рішень України, а також результати здійсненого анкетування суддів, є достатньо репрезентативною та повинна бути визнана достатньою для авторських висновків та пропозицій. Отримані результати є новими для кримінально-правової науки чи містять істотні ознаки наукової новизни, пройшли належну апробацію.

Автор здійснив розгорнутий порівняльно-правовий аналіз кримінально-правових норм законодавства окремих зарубіжних держав, суміжних із ст. 389-1 КК України, та висловив своє бачення відносно доцільності запозичення позитивного досвіду.

Водночас цікавим було б дослідити негативні моменти (у випадку їх наявності) такої законодавчої регламентації, з метою їх уникнення у вітчизняній практиці законотворення.

До позитивних моментів дослідження можна віднести змістовну характеристику об'єктивно-суб'єктивних елементів складу злочину, закріпленого у ст. 389-1 КК України; авторські формулювання видового та основного безпосереднього об'єктів, понять «примирення з потерпілим», «угоди про примирення та про визнання винуватості»; розуміння «рецидиву особливого порядку кримінального провадження на підставі угод». Дисертантом запропоновано конкретні кроки щодо вдосконалення чинного законодавства та практики його застосування.

Не зважаючи на ці та інші позитивні моменти дисертаційної праці, вона не позбавлена окремих недоліків та суперечностей, що стало підставою для формулювання наступних зауважень.

Погоджуємося із пропонованою автором необхідністю характеризувати об'єктивну сторону умисного невиконання угоди про примирення або визнання винуватості за рахунок таких форм злочинної бездіяльності, як невиконання чи неналежне виконання названих угод (тим більше, що аналогічні формулювання є притаманними для кримінального закону уже протягом тривалого часу – ст.ст.137, 140, 197, 367 КК України).

Однак варто зауважити, що перераховані дисертантом різновиди способів ухилення від виконання угоди цілком охоплюються загальними поняттями «невиконання» чи «неналежне виконання». Вважаємо, що автор не обґрунтував необхідність виділення названої форми об'єктивної сторони складу злочину та не довів теоретичну і практичну значущість реалізації такого кроку.

Недостатньо аргументованою видається пропозиція дисертанта закріпити в якості кваліфікуючої ознаки складу злочину вчинення його особою, раніше судимою на підставі угоди про визнання винуватості за злочин, передбачений цією статтею. Законодавчі приписи ст. 389-1 КК України пропонується доповнити частиною другою, притому, що автор лише «припускає, що у практичній діяльності не виключені випадки повторного умисного невиконання угоди про визнання винуватості, після засудження особи…» (с.10 автореферату).

Притримуємося думки про криміналізаційну надмірність у даному відношенні, яка призведе до перенасиченості законодавства кримінально-правовими заборонами, притому, що необхідність у них відсутня взагалі. Пропонована криміналізація не відповідає принципам кримінально-правової політики: врахування (відповідності) кримінально-правової політики соціально-правовій психології, економії кримінальної репресії і невідворотності відповідальності.

Проте, наведені зауваження не порушують у цілому правильну концепцію роботи. Вони стосуються переважно часткових проблем, можуть становити собою предмет наукової дискусії у процесі публічного захисту й істотно не впливають на високу оцінку рецензованої роботи.

І.Б. Медицький,
кандидат юридичних наук,
доцент, доцент кафедри
кримінального права
Юридичного інституту

Юридична фірма «Сольський, Процик та Партнери» (колишня назва – Юридична фірма "Допомога") здійснює господарську діяльність у сфері надання юридичних послуг з 1994 року та спеціалізується на юридичному супроводженні бізнесу в Україні.

В складі компанії працюють кваліфіковані спеціалісти, які мають ґрунтовну підготовку в різних галузях права та значний досвід практичної юридичної діяльності, завдяки чому сприяють процвітанню бізнесу наших клієнтів.

Контакти: Україна, 01034,
м. Київ вул. Іринінська, 5/24, оф. 94
Тел: (044) 235 66 55
E-mail: spartners@spartners.com.ua

СОЛЬСЬКИЙ, ПРОЦИК ТА ПАРТНЕРИ
ЮРИДИЧНА ФІРМА

Відносини, що становлять предмет права соціального забезпечення

Актуальність теми дослідження. Відповідно до Конституції України, Україна є суверенна і незалежна, демократична, соціальна, правова держава (ст. 1), в якій людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються найвищою соціальною цінністю, а права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави (ст. 4).

Також за ст. 46 КУ громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом. Проте, на превеликий жаль в сучасних умовах, які сформувались в нашій державі на сьогоднішній день значна частина громадян України виявилась за межею бідності, і саме соціальний захист залишається для них одним з основних джерел виживання.

В Україні немає єдиного кодифікованого акта, який би врегулював весь комплекс суспільних відносин, що становлять предмет права соціального забезпечення. На сьогодні діюче законодавство характеризується великою нестабільністю. Це своєю чергою призводить до безсистемності і дублювання. У багатьох випадках у різних законах одне і те саме поняття тлумачиться по різному, що ускладнює їх застосування і, безумовно, виникає необхідність систематизації законодавства про соціальне забезпечення.

Тому саме чітке визначення відносин, що становлять предмет права соціального забезпечення є дуже важливим в сфері соціального захисту населення. Також досить важливим є дослідження історичного становлення цієї галузі права в контексті деформації предмету її регулювання. Досить актуальним є і проведення паралелей зі світовим законодавством та запозичення корисного досвіду інших держав для вдосконалення законодавчого регулювання відносин, що становлять предмет права соціального забезпечення.

Теоретична основа дослідження ґрунтується на результатах досліджень представників вітчизняної і зарубіжної науки різних історичних періодів. Зокрема, слід відзначити великий вклад у дослідження цієї проблематики таких вчених як: С.М.Пилипка, Н. Б. Болотіної, П.Д. Пилипенка, Т.З. Герасиміва, Н.В. Дараганової, А.А. Казанчана, О.В. Тищенка, В.Г. Шарпатого, В.В. Собченка, Л.О. Рощиної, С.Ю. Чернети, А.О. Більцана, О.Є. Пилипенка, О.В. Клименка, К.Б. Пивоварської, С.О. Устинова, В.М. Рошканюка, К.В. Федчишиної, В.В. Криворучка, Г. Чернявської, С. Сенчука, Ю.В. Сауляка, Ю. О. Чалюка, Л.В. Ярової, Н.О. Бондар, О. В. Сімкіної, О.С. Бухтіярова, С.В. Матяжа, О.В. Москаленко, В.О. Закриницької, С.С. Алексєєва, В.С. Венедиктова, В.І. Прокопенка та інших. Проте, навіть на сьогоднішній день багато аспектів цієї проблеми залишаються не до кінця вивченими, що створює поле для подальших більш грунтовних наукових досліджень.

Формування системи соціального забезпечення в Україні в історичному аспекті залишається малодослідженою проблемою, оскільки це питання не достатньо вивчалось на комплексному рівні. Тому доцільним вважається розпочати з екскурсу в історію України та світову історію загалом.

Перші елементи соціального захисту з'явились у Німеччині наприкінці XIX ст., коли держава почала виділяти кошти на різні соціальні програми. Розпочався перехід соціальних функцій суспільства до держави. Основоположним документом соціального втручання держави вважається послання кайзера від 17 листопада 1881 р., в якому декларується законодавчий соціальний захист робочих. Декларація кайзера була перетворена в життя за допомогою трьох законів про страхування: на випадок хвороби (1883 р.); від нещасних випадків (1884 р.); при інвалідності й у старості (1889 р.). Ці три соціальних закони, які одержали популярність як «соціальні закони Бісмарка», практично без змін проіснували до 1945 року.

Термін «соціальний захист» був уперше використаний у Законі про соціальний захист США в 1935 р., що законодавчо визначив новий етап для цієї країни, запровадивши інститут обов'язкового страхування на випадок старості, смерті, інвалідності й безробіття. Незабаром цей термін став широко застосовуватися в багатьох країнах світу, він виражав сутність проблеми щодо організації національних систем допомоги непрацездатним і громадянам похилого віку.

У XX ст. системи соціального забезпечення були запроваджені майже в усіх державах світу та законодавчо закріплені. Офіційним документом, який визначив термін «соціальне забезпечення», є Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права, ухвалений Генеральною асамблеєю ООН 16 грудня 1966 р., згідно з яким, «держави, які беруть участь у цьому Пакті визначають право кожної людини на соціальне забезпечення, включаючи соціальне страхування».

Сьогодні Німеччина, Франція й ряд інших країн (Нідерланди, Чехія й інші) живуть саме за моделлю Бісмарка, або, як її ще прийнято називати, системою соціального медичного страхування (СМС).Тільки останнім часом у Німеччині порушено питання про невідповідність цих законів сформованій в суспільстві ситуації й про необхідність їх хоча б часткової зміни.

Соціальне страхування від нещасного випадку було уведено й в інших країнах: в Австрії в 1887 р., у Франції - в 1898 р., у Норвегії - в 1894 р., Новій Зеландії - в 1900 р., у Швеції - в 1901 р. Медичне страхування стало державним в Австрії в 1888 р., у Швеції - в 1891 р., у Норвегії - в 1909 р.. Обов'язкове страхування в Англії було уведено в 1911 р., а у Франції - в 1930 р.

У Великобританії великою подією стала доповідь «Соціальне страхування й союзницькі послуги» глави комітету із соціального страхування в британському уряді Вільяма Бевериджа представлена у парламенті 1 грудня 1942 р.

Після Другої світової війни концепція соціальної держави одержала закріплення в конституціях країн Західної Європи (ФРН, Іспанія та ін.). У ст. 1 Конституції Іспанії 1978 р. зазначено, що Іспанія є соціальною, правовою та демократичною державою вищими цінностями якої є свобода, справедливість,

рівність і політичний плюралізм. У ст. 20 Конституції ФРН (1949 р.) йдеться про те, що ФРН є демократичною і соціальною федеративною державою. У Конституції Франції записано, що вона є демократичною та соціальною республікою.

Право соціального забезпечення відокремилося у 50-60-х роках ХХ ст. одночасно з формуванням і розвитком у західному світі держави «загального добробуту» на основі тих юридичних норм, котрі відокремлювались із трудового, фінансового, цивільного та адміністративного права. Разом із тим, виникали особливі суспільні відносини, що потребували правового регулювання у зв'язку з поширенням змісту соціальної функції держави.

У 1966 році в Празі на науковому симпозіумі з проблем соціального забезпечення більшість вчених поділили думку радянського юриста В. Андрєєва про самостійність права соціального забезпечення як галузі права.

Ретельний аналіз поглядів на проблему предмета права соціального забезпечення здійснив Б. Сташків у статті, надрукованій у 2000 році, де він розглядав погляди радянських вчених, які обґрунтовували самостійність даної галузі права в умовах її становлення.

Н. Стаховська у тому ж році присвятила відносинам у сфері соціального забезпечення кандидатську дисертацію. Докладно розглядаючи зазначене питання, дисертант дає визначення правовідносин з соціального забезпечення: це урегульовані нормами права соціального забезпечення (чи наділені правовою формою) суспільні відносини, що виникають на підставі юридичного складу між громадянами (сім'ями), які знаходяться в складній життєвій ситуації і потребують матеріальної підтримки, та відповідними органами соціального забезпечення, з приводу надання першим передбачених чинним законодавством конкретних видів матеріального забезпечення чи обслуговування за рахунок суспільних фондів соціального призначення.

Конкретизуючи відносини, що входять до предмету галузі соціального забезпечення, зазначимо, що в юридичній літературі з цього приводу висловлювалися різні точки зору. Зокрема К.Б. Пивоварська, розглянувши різні погляди науковців на предмет права соціального забезпечення, зробила висновок про те, що нині до предмету галузі соціального забезпечення входять такі групи відносин: 1) соціально-забезпечувальні відносини з приводу матеріального забезпечення громадян (членів їх сімей) у разі настання обставин, які суспільством та державою визнані соціально значимими (соціальні ризики); 2) процедурні, які виникають при встановленні певних юридичних фактів; 3) процесуальні, що виникають при розв'язанні питань соціального забезпечення у судовому порядку; 4) соціально-страхові – у сфері загальнообов'язкового соціального страхування.

У свою чергу М.Д. Бойко зазначає, що предметом права соціального забезпечення є суспільні відносини, які виникають між громадянином чи сім'єю і державними органами, що здійснюють соціальне забезпечення з приводу безоплатного (безеквівалентного) або на пільгових умовах матеріального забезпечення і обслуговування за рахунок соціального страхування та виплат з державного та місцевих бюджетів громадян у старості, у разі хвороби, повної, часткової або професійної втрати працездатності, в разі втрати годувальника, а також надання допомоги малозабезпеченим сім'ям, сім'ям, що мають дітей, та в інших випадках, передбачених законодавством, що потребують надання соціальної допомоги.

І. С. Ярошенко до предмету права соціального забезпечення включає пенсійні відносини, відносини з надання допомоги та соціальних послуг, а також процедурні та процесуальні відносини. Крім того, до предмету правового регулювання автор включає відносини із соціального страхування, формування й використання коштів соціальних фондів, медичного й санаторно-курортного лікування, надання пільг ветеранам війни і праці.

Інші дослідники, С.М. Синчук, В.Я. Бурак, до предмету правового регулювання включають соціально-забезпечувальні, процедурні, процесуальні та соціально-страхові відносини. При цьому, на думку авторів, основу права соціального забезпечення становлять саме соціально-забезпечувальні відносини, тобто відносини з приводу матеріального забезпечення громадян (або членів їх сімей) чи надання соціальних послуг у разі настання обставин, які суспільством чи державою визнані соціально значимими.

Б. І. Сташків до предмету правового регулювання включає більш широкий перелік відносин, пояснюючи це широким розумінням концепції соціального забезпечення. Серед таких відносин виділяються відносини з приводу формування соціальних фондів, пенсійні відносини, відносини із забезпечення допомогами,відносини щодо надання соціальних послуг, щодо здійснення компенсаційних виплат, надання субсидій та пільг, процедурні відносини та інші.

На нинішньому етапі становлення системи соціального забезпечення України предметом регулювання норм права соціального забезпечення виступають наступні види суспільних відносин: а) відносини з обов'язкового державного соціального страхування; б) пенсійні відносини, які засновані на засадах обов'язкового соціального страхування, а також відносини з пенсійного забезпечення окремих категорій громадян; в) відносини з приводу забезпечення громадян допомогами; г) відношення з приводу надання громадянам натуральних соціальних послуг, медичної допомоги і лікування; д) відносини з приводу забезпечення громадян компенсаційними виплатами; е) відносини з приводу встановлення юридичних фактів, реалізації і захисту права на той або інший вид соціального забезпечення, тобто відносини процедурного і процесуального характеру.

Кожен із вказаних видів суспільних відносин має складну структуру, оскільки існує чотири фонди із загальнообов'язкового державного соціального страхування, декілька видів пенсій за віком і пенсій за вислугу років, різні види допомог, які фінансуються за рахунок державного бюджету або місцевого бюджету тощо.

На сучасному етапі склалося теоретичне й практичне підґрунтя для систематизації соціального законодавства. Систематизацію законодавства з питань соціального забезпечення необхідно проводити шляхом кодифікації, результатом якої на основі перегляду чинного законодавства і внесення в нього змін має стати створення нового об'єднаного нормативно-правового акта, який би на основі єдиних принципів регулював зазначену сферу відносин і був розрахований на тривалий час. Таким чином, однією з умов правового забезпечення і впровадження чіткої, логічно послідовної та прозорої системи соціального забезпечення є розробка і прийняття комплексного систематизованого нормативного акта – Соціального кодексу України, який би увібрав найважливіші норми і на найвищому рівні комплексно врегулював усю сукупність відносин у цій сфері.

Кодифікація законодавства про соціальне забезпечення

усуне множинність і суперечності нормативних актів, виданих в різний час з різних питань, значною мірою полегшить користування ними, сприятиме законності й підвищить гарантії реалізації прав громадян України у сфері соціального забезпечення.

На міжнародному рівні правова регламентація соціального забезпечення почала комплексно здійснюватися після Другої світової війни. Так, відповідно до ст. 25 Загальної декларації прав людини, прийнятою і проголошеною резолюцією 217 А (III) Генеральної Асамблеї ООН від 10 грудня 1948 р.

Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права, прийнятий 16 грудня 1966 р. Генеральною Асамблеєю ООН, передбачив, що держави, які беруть участь у цьому Пакті, визнають право кожного на достатній життєвий рівень для нього і його сім'ї, що включає достатнє харчування, одяг і житло, і на неухильне поліпшення умов життя (ст. 11) та визнають право кожної людини на соціальне забезпечення, включаючи соціальне страхування (ст. 9).

Найбільш комплексно на європейському рівні регламентація соціального забезпечення здійснюється Європейською соціальною хартією, прийнятою Радою Європи 18 жовтня 1961 р. і переглянутою 3 травня 1996 р. Так, Хартія закріплює норми у сфері соціального забезпечення у ст. 12 «Право на соціальне забезпечення» ч. II, а також ще у близько десяти статтях зазначеної частини.

Україна, орієнтуючись на європейські цінності та міжнародні стандарти у галузі дотримання прав людини, ратифікувала і Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права, і Європейську соціальну хартію (переглянуту).

Сьогодні в Україні створене відповідне національне соціальне законодавство, а також розгалужена система закладів соціального захисту населення.

В Європі основними засадами, на яких демократичне суспільство засновує своє соціальне забезпечення та розвиток, повинні бути вільна ринкова економіка, представлена підприємницьким сектором; демократично обрана влада; розвине-ний громадський сектор. Успіх можна досягти тільки під час співпраці цих складників.

Створення такої бази стало надзвичайно актуальним для України, яка взяла курс на євроінтеграцію. Курс у цьому напрямку визначає першочергові завдання перед державою, зокрема, це запровадження високих європейських стандартів і нормативів ефективного соціального захисту населення та сучасних адресних соціальних послуг для вразливих категорій – людей літнього віку, інвалідів, дітей-сиріт, самотніх непрацездатних громадян, жінок та дітей, які страждають від насильства в родинах, громадян, що звільнилися з місць позбавлення волі, безпритульних та інших соціально вразливих верств населення.

Жукевич Марія,
ПР-32

ПІД ПРИЦІЛОМ

2.06.2016 – зелене світло для судової реформи

Проблеми, які має вирішити реформа

Довіра до судів, за даними різних соціологічних досліджень, становить критичних 5-10 відсотків – це нижче ніж до уряду, парламенту та будь-яких інших державних інституцій.

Такий низький рівень довіри зумовлений наявністю принаймні трьох ключових проблем.

Перша – це корупція, що, на жаль, вразила суддівський корпус та є зручною не лише для суддів, а і для тих, хто за допомогою корупції має можливість «вирішувати» свої питання у судах, зокрема, олігархів. На жаль, кругова порука та усталеність корупційних зв'язків в системі правосуддя не дають можливість ефективно протидіяти цьому явищу. Так само як і люстрація та запроваджена система кваліфікаційного оцінювання.

Друга проблема – це політична залежність суддів. Сьогодні кожен крок у кар'єрі судді залежить від Президента і Верховної Ради. Судді дуже чутливі до політичної складової тієї чи іншої справи. Багато суддів звикли до системи і бачать свою роль в обслуговуванні інтересів політичної влади, а не в захисті прав людей та утвердженні верховенства права.

Третя проблема – це неефективність діяльності судів, що потребує оптимізації людських та матеріальних ресурсів, спрощення судової системи і процедур.

Будь-які реформи, зводитимуться нанівець, якщо в суспільстві немає правосуддя, здатного забезпечити правопорядок. Наявність чесного та ефективного судочинства є обов'язковою передумовою для відчуття безпеки і захищеності, економічного зростання.

ЦІЛЬ І. Суттєво оновлено суддівський корпус та підвищена підзвітність суддів

1. Посилити вимоги до підзвітності суддів та відповідальності за незаконне збагачення, законодавчо забезпечити механізм залучення громадськості до первинного оцінювання суддів.

2. Відкрити можливість стати суддею вищого рівня особам, які раніше не працювали суддею.

3. Запровадити Громадську раду доброчесності, сформувати її якісний склад та посилити спроможність суспільства в оцінюванні суддів.

4. Утворити новий Верховний Суд замість чотирьох судів, які сьогодні виконують касаційну функцію. Реорганізувати апеляційні суди, сформувавши нові суди на конкурсних засадах.

5. Запровадити механізм обов'язкового доказування суддями законності походження свого майна.

ЦІЛЬ ІІ. Створено антикорупційний суд (палату), що розглядає справи про вищу посадову корупцію

1. Досягти консенсусу в суспільстві, політичній владі та міжнародній спільноті щодо створення антикорупційного суду (або суду з більш широкою компетенцією, яка включатиме також злочини проти людяності, воєнні злочини тощо).

2. Законодавчо забезпечити функціонування антикорупційного суду.

3. Сформувати якісний склад антикорупційного суду та розпочати його роботу.

ЦІЛЬ ІІІ. Досягнуто реальної незалежності суддів

1. Домогтися включення до Вищої ради юстиції, Вищої кваліфікаційної комісії, органів суддівського самоврядування суддів, які викривають факти втручання у здійснення правосуддя.

2. Усунути політичні органи від вирішення питань кар'єри судді через зміни до Конституції, підвищити рівень грошового забезпечення нових суддів або суддів, які успішно пройшли кваліфікаційне оцінювання.

3. Належно реагувати на факти, які свідчать про порушення вимог доброчесності та незалежності, досліджуючи діяльність Вищої ради юстиції і Вищої кваліфікаційної комісії суддів.

ЦІЛЬ IV. Диверсифіковано механізм вирішення комерційних спорів

1. Досягти консенсусу в бізнес-середовищі та політичній владі щодо залучення представників бізнес-середовища (присяжних-арбітрів) для вирішення комерційних спорів, а також удосконалення діяльності третейських судів.

2. Законодавчо забезпечити функціонування суду присяжних-арбітрів та третейських судів для вирішення комерційних спорів.

3. Сформувати якісний склад суду присяжних-арбітрів, третейських судів та розпочати їх роботу.

ЦІЛЬ V. Запроваджено світові стандарти в правничій освіті і регулюванні правничих професій

1. Законодавчо визначити правничі професії (адвоката, судді, прокурора, нотаріуса) і умови доступу до них, відмежувати їх від інших юридичних спеціальностей.

2. Законодавчо запровадити високі стандарти правничої освіти, які спрятимуть підготовці професійних висококваліфікованих правників. Запровадити зовнішнє незалежне оцінювання як обов'язкову умову отримання вищої юридичної освіти і доступу до правничої професії.

3. Привести законодавство, що регулює професійну правничу діяльність (адвокатів, прокурорів, нотаріусів), у відповідність до світових стандартів, сприяти підвищенню ефективності самоврядування правничих професій.

Отож, зробимо маленькі висновки:

- змінено принципи формування та діяльності органів, які відповідають за формування суддівського корпусу (Вища рада юстиції та Вища кваліфікаційна комісія суддів);
- розроблено зміни до процесуального законодавства, щодо яких проводиться громадське обговорення;
- розроблено проекти законів, що регулюють систему виконання судових рішень;
- проекти законів, що регулюють систему виконання судових рішень подано Президентом України на розгляд Верховної Ради України;
- робочою групою з питань правосуддя Конституційної Комісії розроблено проект змін до Конституції України щодо правосуддя, який направлено до Венеціанської комісії.

Жукевич Марія,
ПР-32

Всесвітній день охорони навколишнього середовища

Щороку 5 червня у світі відзначається день охорони навколишнього середовища і святкується в більш ніж 100 країнах світу.

Створена в сучасних умовах взаємодія людини і природи – це нова форма охорони навколишнього середовища. Вона становить систему державних і суспільних заходів (технологічних, економічних, адміністративно-правових, просвітницьких, міжнародних), спрямованих на гармонічну взаємодію суспільства й природи, збереження й відтворення природних ресурсів і діючих екологічних співтовариств в ім'я сучасних і майбутніх поколінь. Сьогодні екологічні проблеми стоять у ряді найважливіших і визначають рівень благополуччя всієї світової цивілізації й, зокрема, нашої країни.

Всесвітній день охорони навколишнього середовища відзначається по-різному, у тому числі вуличними мітингами, парадами велосипедистів, «зеленими» концертами, конкурсами творів і плакатів у школах, посадкою дерев, кампаніями по утилізації відходів і прибиранням територій, а також безліччю інших способів. Та, в будь-якому випадку, цей день є прекрасною нагодою зробити хоча б один крок до покращення стану довкілля. Пам'ятаймо, що лише разом ми зможемо зробити довкілля чистішим, адже наше майбутнє залежить саме від нас!

Давайте згадаємо, що ми всі живемо на одній планеті, і забруднюючи природу ми шкодимо у першу чергу самим собі та своїм нащадкам. Тому з такої прекрасної нагоди зробимо хоча б один крок на покращення стану довкілля. Кожен для себе повинен знайти його сам. Дехто відмовиться сьогодні від поїздки транспортом, хтось посадить дерево, а інший нарешті прибере сміття в своєму дворі. Але разом ми зробимо навколишнє середовище кращим, і надалі не забуватимемо про його охорону та збереження природних скарбів.

Саме від нас залежить наше майбутнє!

Ничиник Оксана,
ПР-25

Гостинно запрошуємо відсвяткувати весілля, урочисті події, сімейні свята, корпоративи, випускні вечори та банкети!

РЕСТОРАН НА 140 ОСІБ

ЛАУНЖ-БАР

БІЛЬЯРД

ПІЦА НА ДРОВАХ

УКРАЇНСЬКА ТА ЄВРОПЕЙСЬКА КУХНЯ

Обіцяємо бездоганне обслуговування, затишок, хороший настрій та незабутні враження. Відвідавши цей надзвичайний заклад Ви обов'язково повернетесь сюди знову! Для постійних гостей існує гнучка система знижок!

РОЗВАЖАЛЬНО-ВІДПОЧИНКОВИЙ КОМПЛЕКС

BETFORD

Юридичний Центр

Юридичний Центр - це професійне об'єднання адвокатів, засноване з метою захисту прав громадян та підприємців як в Україні, так і за кордоном. Головною метою Юридичного Центру є висока фаховість надання правових послуг, що досягається шляхом індивідуальної спеціалізації юристів.

Ми пропонуємо гнучкі форми надання правової допомоги - індивідуальні консультації, представництво по справах за окремими дорученнями та абонентське обслуговування бізнес-структур і професійних об'єднань.

Наша сторінка в Інтернеті: www.lawcentre.com.ua

Адреса: м. Івано-Франківськ, вул. Страчених, 3
Телефон/факс: (0342)505675
e-mail: law.centre@yahoo.com

Нічний клуб ELDORADO- сучасний стиль, якісний рівень клубного життя .
Саме тут панує атмосфера повної свободи, шалених вражень, які занурять вас у активний ритм життя.
Невистачає якісного відпочинку? Яскрава шоу програма, драйвові 80-ті, тематичні вечірки, світ сміливих фантазій та яскравого шоу, кожних вихідних у нічному клубі ELDORADO.

тел. 50-30-95
Partner GROUP

Ваш Партнер

-Широкий асортимент шкільного приладдя
-Найбільший вибір якісних канцтоварів
-Побутова хімія
-Господарські товари
-Дитячі іграшки
-Сервісне обслуговування організацій
-Індивідуальний підхід до кожного покупця
-Гнучка система знижок
-Доставка канцтоварів безкоштовна

НАШІ МАГАЗИНИ: вул. Гординського, 4
вул. Вовчинецька, 225 ТЦ «Велес»
вул. Хоткевича, 63А ТЦ «Кошик»
ГУРТІВНЯ КАНЦТОВАРІВ: вул. Ребета, 3